

Droom of Werkelijkheid?

Daar was geen tijd meer of geen licht. . .

Een rilling, zacht sidderen van den grond en ver windgezoef en zeegeruisch, aangolvend in zoet en zoeter gestreel. In zijn ooren suizelde het, als ver verwijderd bladergeruisch en fluweelen windgeklag door dennentoppen.

't Kwam dichterbij en het leek rumoeren, verward lawaaien en toeteren van verre horens, getrappel en geklavier van zenuwachtige paardshoeven op de keien en gonzend menschengedrang. Nu werd het waterruischen met rukkend windgehuil, stijgend koken en bruisen en rollen van krullende golven op 't strand. Maar ineens, o, ineens, daar barst de grond geweldig open en het deksel vloog weg van de kist. Nu, ja, dat was een vogel die float, een merel in 't groen, luide schalmeiend: Wat hebt gij nú gedaan?

Daar pinkelden sterren, de eeuwige, aan fulpen hemel. Hugo sprong recht, in zijn witte hemd en veerde zijn kist uit. Zijn hart was koud en dood, maar wat hem voort- en wegdreef, hij wist het niet.

Daar stonden boomen langs den weg, en heesters, zwart wolkend langs den grond. Ginder verre, daar rezen zwaarzwarte massa's, als een breedgeschouderde, versterkte stad, met torens en transen en hier en daar sterde een lichtje in den donkeren nacht. Maar in zijn ooren was 't aanhoudend zoeven en ruischen, verwijderd razen en toeten, vreemd, ongekend.

Hugo liep langs stille, zwarte huizen en geraakte alzoo in rumoerige straten van een vreemde stad. Daar liepen zotgrillige, bontgekleurde groepen rond, dwaasarmend, hoogopsmijgend warrelende rokken, een gewriemel van vreemde wezens, huilgillend als varkens, die men keelt, rochelend met heesche stemmen als stervende ossen, schetterend met schrille papegaaienstemmen, jankend als dollen honden of woedende apen.

Hugo sprong op in wilde blijheid! Wat was dat! Daar waren geen menschen meer. Waar was hij nu!

Ginder blonken helverlichte vensters en het witte gestraal stroomde in breede bundels naar buiten, doorstreepend de zwarte lucht. Binnen raasde wild geschetter van koperen instrumenten doormengd met slepend vioolgeklag.

Daar dwarrelden rond, aaneengekoppeld,

aardige wezens, met menschenlijven en beestenkoppen, elkaar omklampend met logge olifantspooten, wiegewagend om en om, huppelend en wervelend in hortend gezwaai en gezwenk. Ze lieten elkaar los, maar seffens daarna, in dollen drift, grepen ze elkaar weer vast, en, in 't lichtgeschitter, kusten z'elkaar, gillend en tierend van 't heerlijk genot.

Hugo liep verder langs zwermen wild beenende dansers. Op den hoek van een straat, te midden van een warreklomp van lijven en armen en beenen, waaruit opsproot gejoel en getier, lag een wild kronkelend wezen, met wolfskop, vechtend en krochend en blazend met een gehoornden duivel; en errond maalden en wervelden tierende gedrochten, met roode opgeblazen muilen, dikbollige, geblutste kaken en wijdopengesperde, diklippige, tandelooze muilen. Heel de bende wervelde dooreen, grollend, krochend, rochelend, vol driftig geweld en wilde kracht.

Hij trok verder door donkere straten vol somber wild leven en hij zag, hier en daar, bij lichtgulpen die uitstraalden uit opene poorten en vensters, de krioelende wezens voorbijzwermen, spookachtig wit, bloederig rood, groenig en geel of blauw gestreept of duivelszwart; en hij hoorde 't geweldige rumoeren en bruisen van 't menigvuldige gerucht, schetteren van trompetten, awoeënd getoeter van horens en sirenen, brullen van dronken geschreeuw en schokkend gelach en gegrinnik. Het dierlijk leven zwermde in wilde echtheid door den donkeren macht.

Daar lag, op den boord van 't gaanpad een vormlooze, levende massa, in slijk en vuil ineengerold, zwaar snorkend, met den snuit naar de aarde gekeerd.

Hugo liep verder, steeds voort.

Toen gleed hij zijn hand onder zijn hemd en waarachtig, 't was zoo: Hij voelde, hij voelde op de ijskoude plaats van zijn hart een zachte lautheid, aangroeiend tot mildere warmte. Hugo bleef staan en hield zijnen adem in. . . Hij hoorde't en voelde't: daarbinnen begon het te kloppen, heel zacht, zachtekens tokken, en heel het plekje onder zijn magere ribben werd bescheelijk warm: de tijd ging in gang. Het drong naar omhoog en wilde eruit in een luiden juichkreet; maar